

Móra István

MOST POMPÁZIK AZ ALMAFA

Most pompázik az almafa
Otthon, a mi kis szőlőnkben, –
Csak az Isten el ne venné,
Csak maradna rajta bőven!
Mindenféle futó széltől
Félni lehet mostanába’,
Eszteendő-észtendőre
Új baj esik fűbe, fába.

Kit a hernyó megadóztat,
Kit a kósa köd kivámol, –
Nem tudom én, lesz-e alma
Minden ezredik virágból?
Abbul is, ki megkötött már,
A szelek mennyit leszórnak!
– Hanem azért: jó az Isten,
Lesz egy kicsi kóstolónak.

Édesanyám egész nyáron
Nézegeti, olvasgatja,
Számunk szerint szánja, szánja,
Osztogatja, osztogatja.
Zsendülőben ki lehullad:
Szemen szedi, simogatja,
„Teveled is kevesebb jut”,
Mondogatja, mondogatja.

Úgy szedi le, szedőszékrül,
Szorgalmatos két kezével,
Úgy veszi le valamennyit:
Tövön termett levelével.
„Eladó-e?” – kérdik tőle,
Hazafelé mikor hozza,
– „Dehogy, lelkem, – a fiamék
Hazajönnek karácsonyra...”

Kocsis-lovas jó emberek
Kocsijokra hívogatják, –
„Dehogy ülök, dehogy megyek,
Köszönöm a jó’karatját.
Almát viszek, egy kis almát,
Több se termett, nézze, nézze –
Ha fölülnek, kocsi rázná,
Összetörne fele része...”

Kint, a szellős kamarában
Egyesével polcra rakja,
Mikor a tél nekizúdul,
Az ablakot beraggatja.
Minden áldott szombat este
Világ ég a kamaránkban:
Válogatja édesanyám,
Nincs-e hibás az almában?

Fut az idő, fogy az alma, –
„Csak nem jönnek mégse, mégse!
Régen elmúlt a karácsony,
Nem mesze van a húsvét se...”
Fut az idő, fogy az alma,
Alig van már kettő-három,
„Nem mehettünk, édesanyám,
De elmegyünk majd a nyáron.”

Míg olvassa levelünket
Kint a szellős ereszt alatt,
Két idegen kisfiúcska
A kisajtón ki-beszalad.
Tudja Isten: ki fiai
Az anyátlan kislegények:
Hívatlanul, küldetlenül
Ideszoktak a szegények.

Bekukucskál a nagyobbik
A pitarba félve, lopva –
„Szépen kérem, asszony néni,
Mi a baja, ki bántotta?”
S nagy szomorún kézen fogja
Szótudatlan öcsikéjét:
„Gyere, Péter, nem kapunk ma
Se kalácskát, se kenyérikét...”

Mennek, mennek, mendegélnek,
Szótalanul, szomorúan,
Majd megint csak meghúzódnak
Odakint a kiskapuban.
Lesik ottan öreg délig
Édesanyám hívó hangját:
„Kisgyerekek, merre vagytok,
Gyertek, adok piros almát!”

Kivel őszül mireánk várt:
Oda’ dja az almát nékik, –
Míg megeszik, összefoldja
A Péterke ingecskéjét.
S ahogy őket megcsókolja,
Könny szivárog szempilláin:
– „Akkorácskák vagytok, lelkem,
Mint az én kis unokáim!...”

(Az Én Újságom, 1903/32.)